

© Claudiu M. Florian

Claudiu M. Florian – Romania

Vârstele jocului. Strada Cetății.
(2012)

The Ages of the Game – Citadel Street

Publishing House **Cartea Românească**

Biography

Claudiu M. Florian was born in 1969 in Rupea, Braşov County. He received a degree in German Studies at Bucharest University in 1994, an MA in 'Humanistic Interdisciplinary Studies in the German Language' at Bucharest University in 1996, and went on to obtain another MA in Contemporary History at Bielefeld University in Germany. From 2002, he worked as an employee of the Ministry of Foreign Affairs, moving on to become Cultural and Press Attaché at the Romanian Embassy in Berlin from 2004 to 2009. Since 2010, he has held a key role at the Romanian Embassy in Bern, Switzerland.

Synopsis

We find ourselves in 1973, somewhere near Braşov in Romania, in a family that comprises Germans, people from the Oltenia region, from Transylvania, and from Bucharest. Sometime before the First World War, the great-grandparents left for work in America; now their descendants have to emigrate to a Germany (the FRG) that became a Promised Land for those remaining in Communist Romania.

If the scene set is of an ethnic melting pot, the spotlight that underlines the foreground belongs to a young boy, whose monologue (interspersed with numerous dialogues of the adults) carves out destinies, physiognomies, beliefs and attitudes with a soul-binding comprehension, admirably unfolded on the page. It captures, filters, analyses and diagnoses in the name of the fascination exerted by the „language of understanding.”

Weaving in and out of the boy's story are his maternal and paternal grandparents, Germans, Oltenians or Wallachians, relatives living in Germany, parents divided between Bucharest and Iaşi, uncles, aunts, neighbours, people of various ages, professions and beliefs, The German Tower and The Hungarian Church, the Drăgăşans, the hypnosis caused by the sour cherry trees in the orchard, the Free Europe broadcasts, Willy Brandt and Nicolae Ceauşescu, the history being learned through the fate of the people, and the world through the carousel of the family's destinies.

Vârstele jocului. Strada Cetății.

Claudiu M. Florian

Noi suntem aici. Însă nu suntem singuri – și *aici* nu e singurul loc pe lume. Cerul, e adevărat, se termină în pădurile dindărătul cetății și dincolo de vale, iar la stânga și la dreapta în zare, printre dealuri, însă tot ce acoperă aici nu e la rându-i decât o parte a lui de-mai-multe-feluri. Pentru că locuri pe lume există cel puțin încă două. Sau trei.

Unul e Jibert, unde trăiește Otata, străbunicul. De sus de pe cetate se văd doar crestele dealurilor dimprejur, iar până acolo se ajunge doar cu autobuzul. Acolo se vorbește tot timpul săsește, limbă pe care unii de pe aici n-o pricep deloc, și se umblă mai mult pe pământ și cu pământul, pentru că acolo străzile sunt pămâtoase toate, pavate doar în dreptul caselor cu piatră de râu, iar pe câmpuri încă înainte de intrarea în sat, oamenii se apleacă preocupați asupra pământului și îl ciupesc sau îl frământă cu uneltele lor cu coada lungă. Zilnic către pământul jiberțean pleacă huruind un autobuz plin cu oameni, depune acolo pe câțiva, pentru ca apoi, după câteva ceasuri, să treacă din nou, din sens opus, spre a aduna și aduce înapoi pe câte unii, din când în când pe aceiași de la dus, anume pe Bunica și pe mine. Ne poartă până acolo, la numeroasele rubedenii și neamuri ce locuiesc laolaltă în sat, și ne aduce înapoi, la Bunicul cel răzleț.

Pe urmă există Dacia. Satul se găsește între locul nostru și Jibert, și de sus de pe cetate se poate vedea, cu vârful ascuțit al turlei bisericii, alături de câteva acoperișuri țuguiate, ițite printre dealuri. Și acolo coboară de fiecare dată câte unii din autobuz, iar alții urcă. Dacia e abia mai mult decât o

stație vremelnică, un scurt popas pe drumul dintre cerul de la noi și pământul jiberțean, cu câțiva oameni veșnic stând și așteptând.

Și apoi mai există *Îngermania*. Un loc deopotrivă bineștiut și de neatins: undeva el este, însă totodată nu există. *Îngermania* nu se zărește de nicăieri, nici măcar de sus, de pe cetate. Cu toate acestea despre el pare să știe lumea întreagă. De acolo își fac apariția din când în când figuri familiare. Prin venirea lor iscă discuții și vioiciune, pentru ca pe urmă să dispară grabnic. Dar să pleci acolo tu însuși, întocmai ca la Jibert, la Otata în vizită, nu se poate. Într-acolo nu duce nici un autobuz huruind, țara aceea există doar în poveștile care se spun despre ea, și ele, aceste prea rare, auzite, stinse și mereu renăscute vechi istorioare, o fac să fie o țară din povești. Puținii oameni care pleacă și ei de la o vreme de aici pleacă în țara închipuirii și pe urmă nu mai există nici ei. Unii își mai fac din vreme în vreme apariția, devin pentru câteva zile cei ce au fost și înșiră la rândul lor noi istorioare. Pe urmă se fac iarăși nevăzuți, undeva în capătul străzii principale, și pătrund în poveștile celor rămași. *Îngermania* pare a fi un loc destul de jalnic: pe toți care vin de acolo pentru scurtă vreme, cât și pe toți acei ce pleacă într-acolo pentru totdeauna îi podidește la plecare plânsul. Unii plâng și la sosire.

Undeva pare să se mai afle un loc care, privit astfel, de asemenea nu ar exista: București. Nu e un tărâm de basm, deși adesea răsare și acela în tot felul de istorioare. De acolo figuri captivante nu sosesc, nici la plecare într-acolo nu plânge nimeni. În zarea lui nici turn al bisericii nu se vede și nici stație de autobuz plină de oameni. Nici un Otata nu trăiește acolo – și nici sub cerul de aici nu are loc. București se poate spune cu ușurință ce nu este, însă nu-mi dau seama ce oare ar putea fi. Acolo există chipurile doi oameni care și-ar avea de asemenea rostul aici,

care ar avea ceva de a face cu locul acesta și cu noi toți, care însă arareori trec de se arată. Părinți ar fi ei, părinți adevărați. Un cuvânt neobișnuit, ca o taină într-o sticlă rătăcind pe mare.

Bunica și Bunicul e vorba că nici n-ar fi adevărata mea mamă și adevăratul meu tată. Cu răbdare încearcă fiecare de la o vreme să mă facă să pricep. Tatăl și mama ar fi, chipurile, cei doi oameni veseli care ne vizitează din când în când și care de fiecare dată se simt aici ca acasă.

Trăiesc în acel București care se află pesemne dincolo de Dacia și de Jibert și care de acolo sus, de pe cetate, nu e de văzut. Pentru că de fiecare dată când trec pe aici, se cheamă că amândoi ar veni de la București.

Sus, în camera-din-față, deasupra televizorului, între fereastra către cetate și bufetul verde, care, împins în limba germană, se cheamă *Kredenz* și căruia, readus în românește, i se mai spune și kredențu, atârnă pe perete, într-o ramă aurie subțire, o pictură cu mult albastru. Deschis, albastrul, cu unele nuanțe mai închise. La un mal frământat de mare, între cer și pământ, șade pe o stâncă solitară o tânără fată într-o rochie turcoaz ca din spumă, cu o bonetă din dantelă de culoarea norilor, ținând pe umeri o mică umbrelă deschisă. Privirea ei blândă se pierde visător în zare, deasupra mării, undeva înspre cetate. Pentru că șade cu spatele la kredențu verde, iar umbrela o ferește uneori în timpul zilei de potopul razelor fierbinți ce năvălesc prin fereastră. Culorile mării, ale cerului, ale rochiei și ale umbrelei se întrepătrund. Doar chipul ei, dimpreună cu soarele – cel din tablou, și cu stâncile, sunt altfel, de culoarea deschisă a nisipului. Aprinse la rându-le, în unele după-amiezi, de soarele adevărat de afară.

Când am întrebat-o cine ar fi fata din tablou, Bunica a suspinat și a spus încet:

— E mama ta.

Nu am fost lămurit: e prin urmare ea însăși, Bunica? Ei îi spun eu „Mama”. De ce, atunci, nu a spus pur și simplu: „sunt eu”? Însă nu – nu este ea. Pe ea am văzut-o mai des, ce-i drept, privind visător și azuriu, însă niciodată spre mare. Aici nu există mare. Doar pădurile, câmpiile, pajiștile de pe coline, cetatea. Prin urmare va fi fiind altcineva. De undeva departe, unde există și mare. Cineva care-mi aparține. O mamă, zice-se, ar aparține și ea cuiva. Atunci de ce nu mie?

Bunica se pricepe cel mai bine să deslușească tonurile de mai multe feluri din Turnul Sașilor. Auzul meu nu ia seama la rostul lor, iar Bunicul pare chitit mai degrabă pe sunetul mai îndepărtat al bisericii celei mici. Către ieșirea din localitate înspre *hill*, cum numesc unii dealul din zare crestat de șosea, îndărătul caselor aliniat umăr la umăr veghează o a doua biserică, al cărei turn cu clopot stă lipit de clădire, cu mult mai mic, însă, decât Turnul Sașilor. I se spune „Biserica Românilor”, pesemne pentru că sunetul firav al clopotului îl face de astă dată pe Bunicul să tresară și să-și dea socoteală, de fiecare dată când ecoul său pătrunde pe străzi, în curți și în cugete. Îndeobște Bunicul urmează chemarea clopotului acelei mici biserici – duminica mereu se primenește cu apă rece, se îmbracă frumos și pleacă în oraș. Fie și numai, uneori, ca să afle pentru ce a tras clopotul pe neașteptate.

La crăcana drumului către strada din sus, unde începe promenada de sub castani, îndărătul unei grădini pe creasta dealului se ridică de asemenea un turn, cu tot cu biserică. I se spune „Biserica Ungurilor” pentru că în ea intră ungurii. Pe unul din cei doi stâlpi ai porții e zugrăvită un fel de ghindă

mare, cu trei coroane una peste alta, în vreme ce de pe vârurile amândurora privesc în gol două chipuri stranii, din piatră. Nici Bunica, nici Bunicul nu tresar la bătaia ocazională a clopotelor ei, deși amândoi îi pot desluși glasul răsunător. Cu toate că Biserica Ungurilor se află cel mai aproape de casa noastră, fiecare merge, atunci când merge, doar la Biserica Românilor, mai îndepărtată, sau la biserica de lângă Turnul Sașilor.

Ecourile celor trei turnuri nu sunt nicidecum ușor de deosebit, răsunetul lor fiind pentru mine aproape același, doar depărtarea dangătului lăsându-mă să aflu care dintre biserici își leagăna clopotul. Sunt și ceasuri când răsună toate laolaltă, ceea ce, cu toată frământarea pe care o stârnesc în aer, le simplifică jocul, de la nelămuritul de-mai-multe-feluri la odihnitorul de-un-singur-fel.

Mai puțin asemănătoare și confundabile decât glasurile de-mai-multe-feluri de clopot sunt mai-multe-felurile limbilor. Cu Bunicul nu vorbesc în aceeași limbă în care vorbesc cu Bunica, și nici el însuși nu vorbește cu ea cum vorbește cu mine. El nu vorbește decât românește. Însă prin el aflăm cu toții limba înțelegerii. Bunica vorbește cu mine, când suntem doar noi doi, numai în germană – și prin urmare iarăși altfel decât cu vecinii sau cu neamurile săsești. Dacă germana ei cu mine se simte ca un covor zburător, aspru, însă cu margini drepte și fără franjuri, săseasca ei cu ceilalți se simte precum niște franjuri zburători, fără covor. Spre deosebire de a ei, limba Bunicului e limba doctorului Voicu, a omuleților din televizorul brun-roșcat și a celor din emisiunile căutate și chemate într-adins din adâncimile radioului celui negru. De asemenea e limba lui „O, brad frumos”, a Tovarășului, a lui nenea Suciș și a altor frați de pahar. Într-o anumită vecinătate se vorbește și ungurește.

În primul rând alături, la Paula-Tante, bunica lui Emerich, care se pricepe însă, când vine pe la noi, să treacă detașat în germană, cu Bunica, pe românește, cu Bunicul, sau la verzi și uscate cu mine. Faptul că ungurește sună cât se poate de neobișnuit, și săsește de asemenea, nu e motiv să nu te înțelegi de îndată, întrucât cei care vorbesc între ei în aceste limbi se pricep, la fel ca noi toți, când ne aflăm în tovărășie străină, să salte una-două pe tricicleta comună a limbii române, disponibilă oricând. Limbile ce se întâlnesc aici nu lasă pe nimeni să plece nelămurit. Fiece scurtă oprire pe stradă și fiecare întâmpinare într-o limbă comună adaugă noi cunoștințe despre felul în care se găsește celălalt. Nu toți vorbesc germana, nici săsește și nici ungurește, însă cu toții vorbesc româna. E limba pământului, care nu lasă pe nimeni să plece neștiutor. Chiar dacă tonurile sale se rostogolesc în chip diferit în beregate, pe vârfuri de limbă sau printre dinți.

În televizorul brun-roșcat e de asemenea ceva de sărbătorit în seara asta. Însă fără brad și fără lumânări. Cu cântece da, însă nu despre brad, cetină verde și Crăciun, ci despre țară și partid. Și fără prăjituri sau cadouri. În schimb, există sumedenie de imagini cu șantiere și fabrici și cu mulți, mulți oameni care fac înfrigurat cu mâna sau îl aplaudă pe Tovarășul, fie de pe trotuar, în picioare, în timp ce el trece încet prin dreptul lor într-o mașină lată și neagră, fără acoperiș, fie într-o sală mare cât o șură, unde stau cu toții așezați, mici de tot, pe șiruri întinse și dese de scaune și îl au drept în fața lor, în picioare, la mijlocul unei mese lungi și înguste, vorbind la două măciulii de microfoane, îndărătul unui dulăpior teșit precum acoperișul căsuței din vârful cetății. De multă vreme vreau să aflu cum reușește Tovarășul să fie atât de repede, iarnă-vară, în atâtea locuri. Pare să fie peste tot.

În televizor se sărbătorește sfârșitul unui an deosebit, în care se spune că patria noastră socialistă a făcut noi și importanți pași pe calea independenței, progresului și recunoașterii în lume. Pe urmă se spune ceva despre recenta călătorie a Tovarășului și a Tovarășei – pe care o cheamă la fel ca pe el, doar că Elena, o tanti la fel de mică, cu părul umflat – în niște state care ar fi unite și care s-ar găsi în America. Despre înțelegere și prietenie și despre o declarație comună care ar fi fost semnată cu acest prilej. Într-adevăr, sunt arătați doi nenea, unul din ei Tovarășul, șezând la o masă și desenând ceva, având în spate, în picioare, pe alți câțiva așteptându-i să termine. Apoi se povestește despre convorbiri și noi contacte cu organizații importante, despre acorduri, întreprinderi române și corporații americane – prilej pentru povestitorul nevăzut să vorbească iar și iar despre interesele patriei și despre mărețele înfăptuiri și semne ale timpului nostru.

Nu e prima oară când în televizorul brun-roșcat se vorbește în românește fără să înțeleg ce se spune, ca și cum ar fi o limbă cu totul străină. În cuvinte la fel de nedesluite se povestește despre Fond Monetar și despre Helsinki, despre o recentă vizită la Moscova, despre colaborare între țările socialiste și despre hotărârea recent adoptată de a se construi la Cernavodă, pe lângă Dunăre, o centrală nucleară, o mare cetate a energiei. Însă tot ce se vede în televizor, castelele ciudate, poveștile neobișnuite, muzica sărbătorească, totul arată altfel și sună altfel decât aici la noi. Bunica și Bunicul privesc doar fugar înspre el și-l dau mai încet și tot mai încet.

Hotărât lucru, sărbătoarea omuleților din cutia televizorului brun-roșcat nu seamănă de fel cu sărbătoarea de acasă de la noi.

The Ages of the Game – Citadel Street

Claudiu M. Florian

Translated from the Romanian by Mihnea Gafita

We are here. But we are not alone – and *here* is not the only place in the world. Indeed, the sky ends up in the woods behind the citadel, beyond the valley and far away, among the hills to the left and the right, but everything it covers here is itself just a part of several ways-to-be. Because there are at least another two places in the world. Or maybe three.

One is *Jibert*, where great-grandfather Otata lives. From the top of the citadel, only the peaks of the surrounding hills can be seen, and one gets there only by bus. People there speak Saxon all the time, a language that some cannot understand here, and they walk mostly on the earth and take the earth along, because the streets are all earthen there, paved with cobblestones only in front of the houses, while in the fields preceding the village outskirts they lean broodily over the earth and either pinch it, or knead it with their long-handled tools. A bus full of people rattles off towards the earth in Jibert every day, eases out a couple of them when it gets there, and then, after several hours, it drives back from the opposite direction to gather up and bring back some others, who every now and then are the same ones from the outgoing trip, namely Grandma and me. The bus takes us there, to the many relatives and kinsfolk living together in that village, then brings us back to Grandpa.

Then there is *Dacia*. The village lies between our own place and Jibert, and it can be seen from the top of the citadel, with the nib of the church belfry looking down over a handful of

high-pitched rooftops showing from among the hills. There, too, some people always get off the bus, while others get on. Dacia is hardly more than a sojourn, a brief stopover on the road between the sky up here and the earth down in Jibert, with a few people always standing and waiting.

And then there is *Ingermany*, a place both well-known and untouchable: it lies somewhere, yet it doesn't exist. Ingermany cannot be caught a glimpse of from anywhere, not even from the top of the citadel. However, the whole world seems to know about it. Once in a while, familiar faces show up from there. By simply coming, they give rise to gossip and liveliness, but afterwards they hastily vanish. And yet, if you chose to go there yourself, like going to Jibert to pay Otata a visit, you couldn't. No rattling bus gets you there, to that country existing only in the stories told about it, and those all-too-seldom heard, forgotten, but always reborn old stories that make it seem like a fairy tale country. The few people who leave here every once in a while, they too go to that dreamland, and then there's no more of them either. Some show up again from time to time, they become the same ones they used to be, for a couple of days, and start reeling off their own small stories. Then they get out of sight again, somewhere towards the end of the main street, and become the subject matter of stories told by the ones who stay behind. Ingermany seems to be a rather dismal place: all who come therefrom for a short while, as well as all who leave thereto for good burst into tears upon leaving. Some also weep upon arrival.

There seems to be another place somewhere, which also looks like it doesn't exist at all, when looked upon in this same manner: Bucharest. It's no fairy tale realm, although it often comes up in all sorts of small stories as well. No intriguing figures come therefrom, and no one weeps upon departing

thereto. No church belfry takes shape and no crowded bus stop is in sight towards its horizon. No Otata lives there – and that particular place has nothing to do under this here sky. One can easily say what Bucharest is not, but I, for one, cannot figure out what exactly it might be. There are, indeed, two faces living there, of people whose place might be here as well, who might have something in common with this here place and with us all, but who seldom make the scene. Allegedly, they are parents, genuine parents. An odd word, like a mystery bottled up and roaming the sea.

Grandma and Grandpa, they say, might not in fact be my real mother and my real father. Each has been trying patiently, for some time now, to make me understand. Father and mother, so it seems, were the two merry people who drop by from time to time and feel at home here every time they do.

They live in that Bucharest, lying, so I hear, beyond Dacia and Jibert, and impossible to see from even the top of the citadel. Because every time they show up here, it's like they both came from Bucharest.

In the front room upstairs, above the TV, between the window facing the citadel and the green cupboard called either *Kredenz*, when exiled to the German language, or else *kredențu*, when brought back to Romanian, there is a picture with a lot of blue in it, hanging from the wall in a slim golden frame. The blue is pale, with some deeper shades. On a battered seashore, between sky and earth, a young woman sits on a solitary piece of rock, wearing a turquoise-blue dress which looks like it is made of foam, with a cloud-coloured lace bonnet, and holding a small open umbrella on her shoulder. Her mild eyes wander dreamily across the sea, towards the horizon and the citadel. Because she turns her back to the

green *kredențu*, the umbrella sometimes shelters her, during daytime, from the hot sunshine flooding in. The colours of the sea, the sky, the dress, and the umbrella get intertwined. Only her complexion, the sun (the one in the picture), and the rocks are different, they are the light colour of sand. Those too get lit up by the real sun outside on certain afternoons.

When I asked Grandma who the girl in the picture might be, she heaved a deep sigh and said slowly:

“She’s your mother.”

I was puzzled: did she mean it was herself in that picture, Grandma, that is? I call *her* “Mother.” Why, then, did she not say, simply: “It’s me”? And yet, it is definitely not Grandma. I have seen her often looking dreamily, but never towards the sea. We have no sea here. Only the woods, the fields, the pastures on the hills, the citadel. It follows that the girl in the picture must be someone else. From somewhere far away, where there is also a sea. Someone belonging to me. A mother is likely, so they say, to belong to someone. Why not to me, then?

Grandma knows best how to distinguish between the different tones coming down from the Saxons’ Steeple. My own hearing takes no notice of their sequences, while Grandpa seems to be drawn to the more distant sound coming from the smaller church. On the outskirts of the village, towards the *mount* – as some call the rise on the horizon that is furrowed by the road, behind the houses lined up shoulder to shoulder – a second church keeps watch, whose belfry appears glued to the building, but is much smaller than the Saxons’ Steeple. It is called ‘the Romanians’ Church,’ and its bells’ frail sound makes Grandpa startled and take notice every time they echo

down the streets, across the people's yards and through their minds. Grandpa generally answers the call of that smaller church bell – on Sundays, he always freshens up with cold water, dresses nicely, and goes out. Even if it were only, at times, to find out why the bell has tolled unexpectedly.

At the road junction leading to the upper-side street, where the promenade from under the chestnut trees begin, a similar belfry stands, church and all, behind a garden perched up on the hill crest. It is called 'the Hungarians' Church,' because only Hungarians go to it. One of the two gate pillars has a kind of big acorn painted on it, with three crowns on top of each other, while two strange stone figures stare blankly from the tops of both. Neither Grandma nor Grandpa get startled by its bells' occasional toll, even though both can discern that echoing sound. The Hungarians' Church may be the closest to our home, yet the family goes, when they go, only to the Romanians' Church, which is farther away, or to the church by the Saxons' Steeple.

The echoes of the three belfries are not in the least easy to tell apart, their sounds being almost one-and-the-same to me; it is only the distance whence the toll is being heard that lets me know which of the three churches is pealing its bells. There are times too when all of them sound together, which, despite the turmoil they stir up in the air, also simplifies their play, from the puzzling several-ways-to-be to the soothing one-way-only.

Less confusing than the several-ways-to-be of the bells' tolls are the several-ways-to-be of the tongues. I don't talk to Grandpa in the same language I talk to Grandma, and he doesn't talk to her as he talks to me. Grandpa only speaks Romanian. But we all come to learn the language of understanding through him. Grandma talks to me, when it is just

the two of us, in German alone – in a different way again than to our neighbours or Saxon relatives. While Grandma's German spoken to me feels like a flying carpet, rough, yet having straight edges and no tassels, her Saxon spoken to the rest feels like flying tassels with no carpet. Unlike hers, Grandpa's language is also Doctor Voicu's, and that of the manikins inside the brown-reddish TV, and of those voices in the shows especially sought for in the depths of the black radio and snatched out of there. It is also the language of *O Tannenbaum* in the Comrade's version 'Oh, Handsome Fir-Tree', of Uncle Suciú and other drinking buddies. There is also a certain vicinity where they speak Hungarian.

Next door, Emerich's grandmother is particularly skilled whenever she drops by, promptly turning to German with Grandma, to Romanian with Grandpa, and to fiddling-faddling with me. The fact that Hungarian sounds as awkward as can be – the same goes for Saxon – is no reason why people shouldn't get on together immediately, since everyone speaking all those tongues is equally apt, as are we all whenever we find ourselves in foreign company, to jump without respite up the common tricycle of Romanian, always at hand. The languages that come together here let no one go away unenlightened. Any brief encounter in the street and any welcoming in a shared language brings up fresh knowledge as to the other person's how-and-why. Not everybody speaks German, nor Saxon, nor Hungarian, yet they all speak Romanian. It is the tongue of the earth that lets nobody go away unknowing, irrespective of the various ways its tones roll up in the throats, on the tongues' tips or between teeth.

Inside the brown-reddish TV, there is something to celebrate as well, tonight. No fir-tree and candles, however. There are songs, yes, but not about the fir-tree, its evergreen

foliage, and Christmas; about country and party instead. And without cookies or presents. There are, in exchange, a great many images of building sites and factories, and many, many people waving their hands feverishly or clapping them for the Comrade, either standing on the pavement – while he slowly passes in front of them in a broad, black, convertible car – or else in a meeting hall as huge as a barn, where they all sit tight and look tiny, in rows after long dense rows of seats, while he stands in front of them, at the middle of a long narrow table and speaks into a pair of microphones, partially covered by a slanting sort of a cabinet, like the roof of the small lodge on top of the citadel. For a long time I have wondered how the Comrade manages to get so quickly to so many places, be it winter or summer. He seems to be everywhere.

What is being celebrated inside the TV is the end of a special year, during which, they say, our socialist homeland has taken fresh and major steps towards its independence, progress, and worldwide recognition. Then something is being said about the recent voyage of the Comrade and his Comrade-wife – whose name is just like his own, only the other name is Elena, and she's an auntie just as small, with a swollen hairstyle – to some states said to be united and to be found in America. About understanding and friendship and about some mutual declaration they are said to have signed on that occasion. Two uncles are shown, indeed, one being the Comrade, sitting at a table and drawing something, while a few others stand behind them and watch, waiting for them to finish. Then the story turns to talks and new contacts with important organisations, to deals, to Romanian enterprises and American corporations – an opportunity for the unseen teller to speak time and again about the homeland's interests and about the great achievements and signs of our times.

It is not for the first time that Romanian is being spoken inside the brown-reddish TV, and I still cannot grasp what is being said, as if it were an entirely foreign tongue. Equally incomprehensible words refer to the Monetary Fund and Helsinki, about a recent visit to Moscow, about cooperation between the socialist countries, and about a recently taken decision of having a nuclear plant – that is a great stronghold of energy – built in Cernavodă, somewhere along the Danube. And yet, everything shown inside the TV, the weird castles, the unusual stories, the festive music – they all look different and sound different than down here, where we live. Grandma and Grandpa only furtively glance towards it and turn it down, lower and lower.

Make no mistake, the celebration of the manikins inside the brown-reddish box of a TV has nothing to do with our celebration here, at home.

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2016

Claudiu M. Florian – Romania

Vârstele jocului. Strada Cetății.

The Ages of the Game – Citadel Street

320 pp, 2012

Translations: The book has not been translated yet.

(Last Update – March 2016)

Publishing House **Cartea Românească**

Cal. Victoriei, 133 – 010071 Bucharest – Romania

Tel. +40 (0)21 319 65 99

www.cartearomaneasca.ro

Contact: Publishing House – cartearomaneasca@gmail.com

ISBN: 978-973-23-2957-3

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10

info@euprizeliterature.eu – www.euprizeliterature.eu

Creative
Europe

European and
International
Booksellers
Federation

FEDERATION OF EUROPEAN PUBLISHERS
FÉDÉRATION DES ÉDITEURS EUROPÉENS